

ERÄÄSTÄ BUNDIN ÄÄNENKANNATTAJASSA JULKAISTUSTA ARTIKKELISTA

Illegaaliseen asemaan saatettuna lehdellämme ei ole mahdollisuutta seurata jossain määrin säännöllisesti sosialidemokraattisia äänenkannattajia, joita Venäjällä ilmestyy muilla kuin venäjän kielellä. Mutta puolueemme ei voi tulla todella yleisvenäläiseksi ilman Venäjän kaikkien eri kansallisuutta olevien sosialidemokraattien läheistä ja vakinaista kanssakäymistä.

Sen vuoksi käännyimme kaikkien latvian, suomen, puolan, juutalaisten, armenian, gruusian y.m. kieltä taitavien ja näillä kielillä ilmestyviä sosialidemokraattisia lehtiä saavien toverien puoleen hartaalla pyynnöllä, että he auttaisivat meitä tutustuttamaan venäläisiä lukijoita ei-venäläisten sosialidemokraattien sosialidemokraattisen liikkeen tilaan ja taktillisiin katsomuksiin. Apu voi ilmetä paitsi tietystä kysymyksestä laadittujen sosialidemokraattisen kirjallisuuden katsauksien (senkaltaisten kuin ovat „Proletarissa” julkaistut artikkelit Puolan sosialidemokraattien väittelystä Puolan sosialistisen puolueen kanssa ja latvialaisten katantokannoista partisaanitaistelun suhteen) lähettämisenä, myös erillisten artikkelien tai yksinpä jonkin artikkelin kuvaavimpien kohtienkin käännosten lähettämisenä.

Hiljan eräs toveri lähetti meille käännoksen artikkelista: „Vaalikamppailuohjelma”, joka on julkaistu Bundin äänenkannattajassa „Volkszeitung” * n:o 208 (marraskuun 16 pnä) varustettuna nimimerkillä M. Meillä ei ole tietoja voidaksemme päätellä, missä määrin tämä artikkeli ilmentää koko toimituksen katsomuksia, mutta joka tapauksessa se kuvastaa tiettyjä suuntia juutalaisten sosialidemokraat-

* — „Kansanlehti”. *Toim.*

tien keskuudessa. Ja venäläisten sosialidemokraattien, jotka ovat tottuneet joko vain bolshevistiseen tai menshevistiseen kysymyksenasetteluun, on välttämättä tunnettava sellaiset suunnat. Tässä tuon artikkelin käänös:

„Se tarmo ja vaikutusvoima, minkä puolueemme voi panna liikkeelle vaalien yhteydessä, riippuu ennen kaikkea asenteemme ja tunnustemme selvyydestä ja täsmällisyydestä. Ratkaistavanamme on tärkeitä valtiollisia ja yhteiskunnallisia kysymyksiä ja tehtävänäamme on asettaa nämä kysymykset niin selvästi ja määritellysti, että niihin voitaisiin vastata vain yhdellä ja nimenomaan meikäisellä tavalla. Jollei asenteemme ole kyllin selvä, niin silloin eivät auta parhaatkaan järjestökoneistot. Vaalikamppailuohjelman merkityksen määrää kokonaan asenteemme selvyys.

Bundin VII edustajakokous on yleispiirtein määritellyt taktiikkamme. Se on seuraavaa: Duuman hajottaminen osoitti selvästi laajoille väestökerroksille, ettei ole mitään mahdollisuutta saada rauhallisin keinoin maata ja vapautta ja että aseellinen kapina on ainoa ulospääsy. Tämä ei suinkaan merkitse sitä, että uuden Duuman vaalit muuttaisivat vallankumouksellisen taktiikan rauhalliseksi perustuslaillisuustaktiikaksi, sillä nämä vaalit toimitetaan *tietoisina* vallankumouksellisen taktiikan *tarpeellisuudesta*; valitsija on edustajaltaan vaativa Duuman muuttamista kansanjoukkojen vallankumoukselliseksi elimeksi. Meidän tehtävämme vaalien yhteydessä on selittää valitsijoille tämä katsantokanta, joka vaatii itse vaalien muuttamista taistelureenaksi vallankumouksellisten kansanjoukkojen mobilisoimista varten.

Duuman istuntokausien aikana ja varsinkin Duuman hajottamisen jälkeen maa on ottanut pitkän askeleen eteenpäin poliittisen tietoisuutensa kehityksessä, minkä ansiosta vallankumoukselliset puolueet uskovatkin saavuttavansa menestystä vaaleissa. Ensimmäisissä vaaleissa pikkuporvarillinen valitsija antoi äänensä kadetille ilmaisten siten kiihkeän vastalauseensa hallituksen petomaisia tekoja vastaan. Tuo valitsija, joka ei ollut vielä kukaan luopunut perustuslaki-illuusioista, oli varma siitä, että kadetit hankkivat hänelle maata ja vapauden. Duumataktiikka löi murskaksi nuo illuusiot ja sai hänet vakuuttumaan siitä, että maata ja vapaus voidaan saada vain taistellen, mutta ei suinkaan rauhallista tietä. Valitsijan eteen nousi kysymys, miten on taisteltava ja ketkä kykenevät käymään tuota taistelua: kadetitko diplomaattisine parlamentarismeineen ja parhaassa tapauksessa „passiivisen vastarinnan” aseineen, vaiko vallankumouspuolueet taistelutaktiikkoineen. On selvää, että kun valitsijain edessä on kysymys, miten todellinen vapaus voidaan saavuttaa, he tunnustavat tuohon taisteluun kykeneviksi vallankumoukselliset puolueet eivätkä suinkaan perustuslaillisia.

Kadetit ovat sen ymmärtäneet, ja he tekevät kaikkensa yrittäen viitata kintaalla kaikille niille opetuksille, joita elämä on heille antanut; he yrittävät heikentää maan poliittisen tietoisuuden edistyksen sille tasolle, jolla tuo tietoisuus oli ensimmäisten vaalien aattona. „Ei askeltakaan eteenpäin!” huutavat he, „unohtakaa se, mitä historia on teille opettanut”, uusien vaalien tehtävänä, kirjoittavat he, on luoda sellaiset poliittiset olosuhteet, jollaisissa ensimmäinen Duma toimi. Kansan pitää lähettää Duumaan entinen Duuman enemmistö, siten se

saa poliittisen tilanteen maassa sellaiseksi kuin silloin, jolloin ainoana ulospääsynä oli Duuman enemmistöstä muodostettu vastuuvollinen ministeristö („Retsh” n:o 189). „Jos Venäjä tarvitsee todellista perustuslakia”, sanoo „Retsh” 196. numerossaan, „ja todellista kansanedustuslaitosta, niin silloin kansa lähettää Duumaan sellaisia edustajia, jotka toistavat sen, minkä ensimmäinen Duuma julisti adressissaan vastatessaan valtaistuinpuheeseen, ja käyvät käsiksi siihen, mitä ensimmäisen Duuman ei annettu tehdä”. Väkisinkin herää kysymys, miten käy, ellei toisenkaan Duuman „anneta” tehdä sitä, mitä ensimmäinen Duuma aikoi tehdä. Tähän kysymykseen kadetit vastaavat, että „hallituksen täytyy myöntyä valitsijain lujaan, rauhallisesti ja laillisesti ilmaistun tahtoon” („Retsh” n:o 195). Kadetit käsittävät mainiosti, että heidän voimansa pohjautuu perustuslaki-illuusioihin, ja siksi he yrittävät kaikin voimin saada valitsijat sille kannalle, joka oli vallitsevana ensimmäisten vaalien aattona, ja juurruttaa uskoa „valitsijain lujan, rauhallisesti ja laillisesti ilmaistun tahdon” kaikkivoimaan voimaan. Vallankumouksellisten puolueiden voimana ei ole valitsijain usko „valitsijain lujan, rauhallisesti ja laillisesti ilmaistun tahdon kaikkivoimaan”, vaan päinvastoin juuri se, että he eivät usko tuohon voimaan, että he käsittävät selvästi vallankumouksellisen taistelun välttämättömyyden.

Meidän tehtävänäme valitsijan suhteen on siis asettaa hänelle mitä kategorisimmassa muodossa kysymys: tahtooko hän, että tulevassa Duumassa olisi entisenlainen enemmistö joustavine taktiikkoinen, jolla ei kyetä aikaansaamaan kerrassaan mitään: tahtooko hän, että tuleva Duuma vain „toistaisi” sen, mitä ensimmäinen sanoi, vai pitääkö sen olla rajoittumatta tyhjiin puheisiin ja turvautua tehokkaampiin taistelukeinoihin. Pitääkö uuden Duuman „johtaa siihen poliittiseen tilanteeseen”, joka oli kesä- ja heinäkuun vaiheessa, mikä ei johtanut mihinkään tuloksiin, vai pitääkö sen ottaa askel eteenpäin kansan todellisen voiton tiellä.

Tämän kysymyksen on oltava vaalitaisteluohjelmanamme. Kadetti-puolueen ympärille on luotava mitä suurimman epäluottamuksen ilmapiiri sen suhteen, kykenevätkö he hankkimaan maata ja vapauden; on arvosteltava tarmokkaasti ja armottomasti sitä taistelukeinoa — passiivista vastarintaa —, jonka he keksivät Helsingissä, ja paljastettava kansalle heidän taistelumenetelmiensä koko voimattomuus ja epä-johdonmukaisuus.

Vain tällä välttämättömällä ehdolla toisen Duuman kausi on oleva askel eteenpäin ensimmäisen Duuman kauteen verrattuna”.

Kun luemme huolellisesti tämän artikkelin, huomaamme sen melko tarkasti heijastavan niitä mielipiteitä, joita Bundin edustajistolla oli VSDTP:n viimeksi pidetyssä yleisvenäläisessä konferenssissa. Kuten tunnettua, tämä edustajisto äänesti toisaalta menshevikkien kanssa sen puolesta, että blokit kadettien kanssa ovat sallittavia, ja toisaalta bolshevikkien kanssa Keskuskomitean „vaali-ohjelmaluonnoksen” perin pohjaisen tarkistamisen puolesta (lisäyksenä: tasavaltatunnus, viittaus kapinaan ja puolueen

tarkempi luonnehtiminen, korjaus sosialidemokraattisen puolueen luokkaolemuksen tarkemman selittämisen mielessä j.n.e.: katso konferenssin päätöslauselmaa vaaliohjelmaan tehtävistä „korjauksista” „Proletarin” 8. numerossa ¹⁰⁹).

Esittämämme toveri M:n artikkeli *tuntuukin* siksi niin bolshevistiselta artikkelilta, että me näemme siinä vain Bundin vasemman käden, oikea käsi sen sijaan piilee niissä artikkeleissa, joissa puolustetaan blokkien tekemistä kadettien kanssa.

Bundilaiset eivät ainakaan suhtaannu kadettien kanssa tehtäviin blokkeihin menshevistisesti. Heihin nähden pitää varsin osuvasti paikkansa tunnettu sananparsi: Si duo faciunt idem, non est idem — „kun kaksi tekee yhtä ja samaa, niin se ei enää ole samaa”. Noiden kahden välillä on tietty eriäväisyys, ja tuo eriäväisyys ei voi olla ilmenevä siinä, millä tavalla ne tekevät samaa, niiden menetelmissä, niiden „samaa tekemisen” tuloksissa j.n.e. Menshevikkien tarkoittamat blokit kadettien kanssa ja bundilaisten tarkoittamat blokit kadettien kanssa eivät ole yhtä ja samaa. Menshevikeillä blokit kadettien kanssa käyvät täydellisesti yhteen heidän yleisen taktiikkansa kanssa, bundilaisilla eivät käy. Ja tästä on seurauksena se, että edelläesitetyn kaltaiset artikkelit paljastavat erittäin selvästi bundilaisten epäjohdonmukaisuuden ja epävakaisuuden, eilen he harjoittivat boikottia, tänään puolustelevat Witte'n Duuman boikottia ja samaan aikaan tunnustavat sallittaviksi blokit kadettien kanssa. Blokit kadettien kanssa muodostuvat menshevikeillä luonnollisesti ja luontevasti aatteellisiksi blokeiksi. Bundilaisilla nuo blokit on suunniteltu vain „teknillisiksi” blokeiksi.

Mutta politiikalla on oma, kenenkään yksilön tahi minikään puolueen ennakko-ohjeista riippumaton objektiivinen logiikkansa. Bundilainen päättää, että blokki on oleva vain teknillinen, mutta koko maan poliittiset voimat säätävät, että blokista tulee aatteellinen. Sen kadettien riemun jälkeen, jonka sai aikaan konferenssin menshevistinen päätös, ja Plehanovin kuuluisan, herostraattisen kuuluisan „Tovarishtsh” lehdessä julkaistun „täysivaltaista Duumaa” koskevan kirjeen jälkeen ei liene tarpeellista todistella sitä.

Miettikääpä vakavasti artikkelin kirjoittajan väittämää: „Kadetit käsittävät mainiosti, että heidän voimansa

pohjautuu perustuslaki-illuusioihin, ja siksi he yrittävät kaikin voimin saada valitsijat” noiden illuusioiden valtaan.

„Kadettien voima pohjautuu perustuslaki-illuusioihin”... Onko tuo totta ja mitä se oikeastaan merkitsee? Ellei se ole totta, jos kadettien voima pohjautuu siihen, että he ovat huomattavia porvarillisen demokratian edustajia Venäjän porvarillisessa vallankumouksessa, niin silloin on oikea menshevismin eli oikeistosiiven sosialidemokraattien yleinen taktillinen linja. Jos se on totta, jos kadettien voima ei olekaan porvarillisen demokratian voimassa, vaan kansan *illuusioiden* voimassa, niin silloin on oikea bolshevismin eli vasemmistosiiven sosialidemokraattien yleinen taktillinen linja.

Porvarillisessa vallankumouksessa sosialidemokratia ei voi olla tukematta porvarillista demokratiaa — sellainen on Plehanovin ja hänen aateveljiensä perusväite; ja tästä väitteestä tehdään *suoraan ja välittömästi* johtopäätös, että kadetteja on tuettava. Mutta me sanomme: väite on oikea, mutta johtopäätös ei kelpaa mihinkään, sillä on otettava lisäksi selvää siitä, mitkä puolueet tahi virtaukset edustavat kyseisellä ajankohdalla porvarillisen demokratian todella *taisteluun pystyvää* voimaa. Niin kadetit, trudovikit kuin eserrätkin — kaikki he ovat „porvarillista demokratiaa” marxilaisen, s.o. ainoan tieteellisen, analyysin kannalta katsoen. Kadettien „voima” ei ole porvarillisten kansanjoukkojen (talonpoikaisto, kaupungin pikkuporvaristo) taisteluvoimaa, se ei ole tilanherrain luokan (mustasotniaiset) eikä kapitalistien luokan (lokakuulaiset) taloudellista ja sen rahojen voimaa: se on porvarillisen intelligenssin „voimaa”, intelligenssin, joka ei ole *itsenäinen* taloudellinen luokka eikä sen tähden edusta mitään *itsenäistä* poliittista voimaa; se on siis *usurpoitua* „voimaa”, joka on riippuvainen porvarillisen intelligenssin vaikutusvallasta muihin luokkiin, sikäli kuin ne eivät ole vielä ehtineet kehittää omaa selvää itsenäistä poliittista ideologiaa, sikäli kuin ne alistuvat porvarillisen intelligenssin aatteelliseen johtoon; sinä „voimana” ovat ennen kaikkea ne *virheelliset käsitykset* demokratian olemuksesta ja siitä, millä tavalla on taisteltava sen puolesta, käsitykset, joita porvarillinen intelligenssi juurruttaa ja viljelee porvarillisten kansanjoukkojen keskuudessa.

Tämän kieltäminen on lapsellisen naiivia viehättymistä heliseviin sanoihin: „kansan vapauden puolue”, se on samaa, kuin sulkea silmänsä niiltä yleisesti tunnetuilta tosiasioilta, että kadettien puolella eivät ole joukot eivätkä tilanherra- ja kapitalistiaineksiin kuuluvat ratkaisevat suuruudet.

Sen tunnustaminen merkitsee, että työväenpuolueen *päiväntehtäväksi* tunnustetaan taistelu kansaan kohdistuvaa kadettien vaikutusta vastaan — tunnustetaan tämä taistelu, mutta ei suinkaan sen vuoksi, että haaveilisimme ilman porvarillista demokratiaa tapahtuvasta porvarillisesta vallankumouksesta (typeryyttä, jonka oikeistosiiven sosialidemokraatit ovat panneet meidän kontollemme), vaan siksi, että kadetit *estävät* porvarillisen demokratian *todellista voimaa* pääsemästä toimintaan ja näyttämästä itseään.

Kadettien puolueeseen kuuluu Venäjän tilanherrain vähemmistö (tilanherrain valtaosa on mustasotnialaista) ja kapitalistien vähemmistö (valtaosa on lokakuulaisia). Vain porvarillisesta intelligenssistä siihen kuuluu enemmistö, valtaosa. Tästä johtuu kadettien politiikan suurellisuus, joka viehättää lapsenkengissä kulkevia poliitikkoja ja poliittisesti raihnistuneita vanhuksia, kadettien hälinä, räiske ja halpahintaisten menestysten juhliminen, heidän valta-asemansa liberaalisessa sanomalehtikirjailussa, porvarillisessa tieteessä y.m. Ja siitä johtuu myös tuon puolueen *teennäisyys*, puolueen, joka turmelee kansaa saarnaamalla petollisesti sopimusta monarkian kanssa, mutta on aivan voimaton saamaan aikaan käytännössä jotain sopimusta.

Kadetit eivät ole porvarillista demokratiaa, vaan heissä olennoituu porvariston petturuus demokratiaa kohtaan — aivan samoin kuin sanokaamme ranskalaiset radikaalisosialistit tai saksalaiset sosialiliberaalit eivät ole intelligenttisosialisteja, vaan intelligenssin olennoitunutta petturuutta sosialismia kohtaan. Sen vuoksi porvarillisen demokratian tukeminen vaatii paljastamaan kadettien kvasidemokratismien koko teennäisyyden.

Siksi plehanovilaiset, jotka kirkuvat meille väsymättä: pitää tapella taantumusta eikä kadetteja vastaan! aiheuttavat mitä suurinta vahinkoa vallankumoukselle ja työväenluokan asialle.

Toveri kullat! Se se juuri on sitä teidän ajattelunne vajavaisuutta, että te ette käsitä kadetteja vastaan käymämme taistelun *merkitystä*. Mikä on tärkeintä ja oleellista tässä taistelussa? Sekö, että kadetit ovat porvareita? Ei tietenkään. Se, että kadetit ovat demokratiasta lörpötteleviä tyhjämpäiväisiä suunsoittajia, taistelevan demokratian peppureita.

Ja nyt: vaikuttavatko kadetit kansanjoukkoihin, porvarillisdemokraattisiin kansanjoukkoihin? Tietysti, ja vaikuttavatkin erittäin laajalti, lukuisilla sanomalehdillä j.n.e. j.n.e. Päätelkääs nyt sitten: voidaanko porvarillisdemokraattisia kansanjoukkoja kutsua taisteluun taantumusta vastaan *paljastamatta* näiden joukkojen nykyisiä aatteellisia johtajia, jotka *vahingoittavat* porvarillisen demokratian asiaa? Ei voida, toveri kullat.

Taantumusta vastaan taisteleva merkitsee ennen kaikkea joukkojen aatteellista vieroittamista taantumuksesta. Mutta „taantumuksen” aatteellinen vaikutus joukkoihin on voimakasta ja sitkeähenkistä *nimenomaan kadettilaisen* eikä suinkaan mustasotnialaisen *vaikutuksen ansiosta*. Se ei ole paradoksi. Mustasotnialainen on ilmeinen ja raaka vihollinen, joka voi polttaa, murhata ja hävittää, mutta ei voi saada vakuuttuneeksi edes sivistymätöntä talonpoikaa. Kadetti sen sijaan *saa vakuuttumaan* sekä talonpojan että pikkuporvarin, ja mistä saa vakuuttumaan? Siitä, että monarkki ei ole vastuussa, että vapaus voidaan saavuttaa rauhallista tietä (s.o. jättämällä valta monarkkialle), että tilanherrain keksimä lunastaminen on talonpojille edullisinta maan siirtämistä heille j.n.e. y.m.s.

Senpä tähden ei voida enempää naiivia talonpoikaa kuin naiivia pikkuporvariakaan saada vakuuttumaan vakavan taistelun tarpeellisuudesta, ellei horjuteta kadettilaisten fraasien ja kadetti-ideologian vaikutusta häneen. Ja ken sanoo: „pitää taistella taantumusta *eikä* kadetteja vastaan”, hän ei käsitä taistelun *aatteellisia* tehtäviä, hän selittää taistelun olemuksen fyysilliseksi vaikutukseksi eikä joukkojen vakuuttamiseksi, hän käsittää taistelun vulgääristi: „lyö” muka taantumusta, mutta turhaa on „lyödä” kadettia.

Toistaiseksi tulemme lyömään ase kädessä tietenkin *vain* hallitusta ja sen suoranaisia palvelijoita emmekä kadettia emmekä edes lokakuulaista,— ja kun saamme ne todella lyödyiksi, tulee kadetti rahasta yrittämään kaikkensa tasa-

valtalaisen demokratian hyväksi samalla tavalla kuin hän nyt yrittää kaikkensa (professorin 20. päivästä tahi asianajajanpalkkiosta) monarkistisen demokratian hyväksi. Mutta jotta taantumus tulisi todella lyödyksi, on vapautettava joukot kadettien aatteellisen vaikutuksen alaisuudesta, sillä he esittävät näille joukoille taantumusta vastaan käytävän taistelun tehtävät ja olemuksen väärässä valossa.

Palatkaamme bundilaisiin. Näinköhän he voivat olla nyt näkemättä, että *heidän* „teknilliset” blokkinsa kadettien kanssa *ovat* todellisuudessa *jo muodostuneet* voimalliseksi aseeksi, jolla kansanjoukoissa lujitetaan luottamusta kadetteihin (eikä luoda epäluottamuksen ilmapiiriä)? Vain sokeat voivat olla sitä näkemättä. Kaikkien menshevikkisocialidemokraattien ja muun muassa bundilaistenkin aatteellinen liitto kadettien kanssa on tosiasia, ja toveri M:n artikkelin kaltaiset artikkelit ovat hyviä, mutta viattomia, platonisia, haaveita.

„Proletari” № 10,
joulukuun 20 pnä 1906

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan